



5.8.16

### יום השנה, לפטירתה של יוכי בן נון, ז"ל

למרות ואולי בגלל שאני דתל"ש (למי שלא יודע...דתי לשעבר) אני רוצה לפתוח בציטוט מהמקורות. אמנם, מזה שנים רבות שאני אתיאסיסט מוחלט, מבחינה דתית, אך נשארתי מעריך ולפעמים אפילו נסמך על חכמתם האנושית-קיומית. וכך נאמר בקהלת – **"טוב ללכת אל בית אבל, מלכת אל בית משתה, באשר הוא סוף כל האדם, והחי ייתן אל ליבו"**. לא ארחיב בפרשנות, כיון ש"הבטחתי" לאלה שאומר דברים קצרים, בלבד. אך הפירוש המזדקר הוא שאנו יכולים וצריכים ללמוד מחייהם של הנפטרים, לגבי משמעות החיים והדרכים בהם כדאי שנלך. ולו במובן הזה, כנאמר בהספדים הקודמים של אחרים ושלי, תכונתיה ואורחות חייה של יוכי ז"ל (שהיום והמפגש הם זיכרון לה וללכתה), הם מקור לחיקוי ולמידה ומעשירים אותנו רבות.

לכל אחד ואחת מאיתנו יש בוודאי את "יוכי שלו, או שלה". לכן ולמרות שאנו מתארים אותה באופן המסכם את תכונתיה ואישיותה, לכל אחד ואחת מאיתנו, יש מטבע הדברים, זיכרונות והתייחסויות רגשיות שונות לגבי יוכי.

בשבילי, כפי שכבר הדגשתי בלוויה ובכנס גדול אחר שהוקדש לזכרה ("משמעות בגיל השלישי"), - יוכי, קודמתי בתפקיד, כ-יו"ר הסתדרות הפסיכולוגים בישראל, הייתה מקור להתייחסות ואפילו השראה. זו הייתה יוכי שלמרות היעדר קשר והיכרות מוקדמים בינו, העניקה לי בנפש חפצה סיוע, פרגון ומוכנות מוכתת לעזרה, כמיטב יכולתה. ככל שחולף הזמן ואפילו עכשיו לאחר כשנה, אני נמצא למד עד כמה גדולה הייתה כנראה יכולתה. לא רק כפי שהבנתי ושמעתי מפי אחרים שהכירו אותה טוב והרבה ממני, אלא כפי שאני חש מידי פעם לגבי מורכבות התפקיד ו"הנעליים הגדולות" אך גם מאד "לוחצות", אליהן נכנסתי בעקבותיה.

לצער כולנו ואכזבתי האישית - האגואיסטית, לא זכיתי לנצל מוכנותה ועזרתה במידה מספקת, בהיותה בחיים. בוודאי שלא כפי שאני חש נזקק לה, לעתים לא נדירות, לאחר פטירתה. אך יש ואני נעזר בה, ביוכי, בכל זאת ושלא בידיעתה. באותה דרך והמשגה פתלתלה, הקרויה לעתים בלשון הפסיכולוגים "השלכה". במצבים מעין אלו אני נזכר בדברים שאמרה, ו"משליך" עליה וממנה, צורות התמודדות רצויה, באופן וירטואלי כמובן. (לא לדאוג, אני יודע שזה דמיון בלבד). ובעיקר אני מוצא עצמי מעריך יותר ויותר את יכולת הישרדותה בתפקיד, הנראה די פשוט לכאורה, אך כמסתבר לי בפועל מחייב יכולות לא מבוטלות של **אמנות ואומנות**, כאחד!!

מה שמוביל אותי להתייחס, ולו בקצרה, לנושא ההרצאה הצפויה של המרצה הנכבד פרופ' ברוך וולך - **"אם יש אומנות ברפואה"**? בהזמנה למפגש נכתב "אומנות" בכתוב מלא כנראה, עם "ו", אחרי ה-"א". מה שמקשה לדעת, האם מדובר ב"אמנות או אומנות" ברפואה? (סימן שאלה)!

כשלעצמי, זכור לי איך בתחילת דרכי כמתמחה צעיר (לא יאומן איך שהזמן רץ) נרתעתי מהזיהוי האמנותי שבעבודת הפסיכולוג וחופשתי נואשות תימוכין וכלים מעשיים כדי ליהנות מ"אשליית האומנות". רק לימים הבנתי והפנמתי, עד כמה גדול וראוי להערכה, אם כי גם ליטוש והכוונה, חלקה של האמנות בעשייה פסיכולוגית מקצועית ונאמנה.

ממרום פסגת ניסיוני (שלא לומר גילי) אני מעריך שבדומה לפסיכולוגיה, ודאי שגם ברפואה, יש מקום ואולי אפילו הכרח בקיומן של שתי המהויות הללו- של אמנות ואומנות. השאלה לגביה אני סקרן ללמוד מהמרצה היא- מהו משקלן היחסי, המצוי והרצוי, ברפואה!? ואולי בהזדמנות זו, גם בפסיכולוגיה!?

יוכי כאמור, ולו על פי התרשמותי הקצרה, פעלה ב- 2 העולמות ונחונה בשתי הסגולות. היא הייתה **אמנית באנושיותה ו-אומנית במקצוענות שלה**. על כך וכל שאר מידותיה ומעלותיה, יהי זכרה ברוך!!

ד"ר מאיר נעמן – יו"ר הפ"י